

Leonhárdt János (1955–2018)

Leonhárdt János 1955. október 25-én született a Szeben megyei szász eredetű Erzsébetvárosban. Elemi iskolai tanulmányai elvégzése után Székelyudvarhelyen, a volt „Lemmetal” egységénél autószerelőként kezdett tevékenykedni, azonban a természet szeretete, az erdő és vadvilág iránti erős érdeklődése, elkötelezettsége pályaváltásra készteti, a kötelező katonai szolgálat letöltése után az erdészszakma mellett dönt.

1982-ben beiratkozik a Görgényi Erdészeti Szakiskolába, melynek elvégzése után erdészdiplomát szerez. Gyakorlati szolgálatát 1984-től kezdi, a Székelyudvarhely melletti Boldogfalva községi erdészeként, majd 1986–2008 között a Csíkszeredai Állami Erdészeti Igazgatósághoz tartozó Udvarhelyi és Homoródi erdészeteknél tevékenykedik, egyaránt eligazodva terepen és irodában. Őrjáratvezető erdész és erdészeti hivatal vezető, majd 2008-tól 2015. október végéig nyugdíjazásáig a Székelyudvarhelyi Magánerdészet erdész alkalmazottja.

Munkái alatt a vadászmesterséget is műveli, a „Nagyküüllő” Vadász-Horgász Egyesület hivatásos vadászákat.

Kiváló elméleti és gyakorlati szaktudással rendelkezett, munkáját ennek megfelelően, hozzáértéssel és nagy határozottsággal végezte, számos szakmai versenyen is jeleskedett. Nyugdíjazása után csöndben, visszavonultan töltötte a napjait, 2018. február 15-én váratlanul elhunyt. Nyugodjon békében!

Bodrogi Pál

Bak István (1932–2018)

Elment a tanár úr. A Szegeden végzett technikusok valamennyien jól ismerték a szelíd hangú, de következetesen szigorú testnevelő tanárt. Akkor került Szegedre, amikor a tanintézmény Debrecenből Szegedre költözött. Tagja volt annak a máig emlegetett híres tantestületnek, melyhez Szecső János és Kerkápoly Géza tartozott.

A Duna mentén, az Alföld peremén, Kiskunlacházán született. Dédapjáról, a lacházi bíróról mesélte, hogy mivel ő is 1823-ban született, mint Petőfi, dédapja mondta a Szendrei Júliával Lacházán korteskedő költő fogadásán a beszédet.

Saját bőrén érezte a szocializmus igazságtalanságát, de a megalkuvásra vagy sok-sok hátrányra kényszerítő események egyes gerincét nem hagyták puhítani. Három

helyre felvételizett, egyik főiskolára sem vették fel, mert édesapja huszonhét holdon dolgozott látástól vakulásig, hogy családjának enni adjon. De nem adta fel. Olykor a sport tartotta benne a lelket. Később, kalandos úton mégis elvégezte a főiskolát, majd a szegedi erdészeknél kezdte tanári munkáját.

Ott is maradt nyugállományba meneteleig.

Szerencsésnek mondhatja magát, akit tanított a sportra, becsületre. Visszafogott, de értő humorérzékkel vezette a testnevelés-órákat, felügyelte a kollégium rendjét, olykor a nyári gyakorlatokat. Hasznos szigorral igazította el az atlétákat, a kézilabdásokat, a tornászokat.

Kitörő örömmel üdvözölte, ha tanítványai legyőzték a szegedi Radnóti Gimnázium városi bajnok kézilabdacsapatát. Talán a könny is kicsordult szeméből, amikor Kiskunhalason nyakunkba akasztották az országos tornaversenyen elért aranyérmét. Pedig láthattam volna, mert én is tagja voltam a csapatnak.

Annak idején nagy szükség volt a hozzá hasonló tanárokra. Ezt az igazságot csak most, öreg fejjel érezhetjük igazán. Mert ma is kellenek azok a tanítványok, akik megtették emberi helytállását.

Nyugodj békében, emlékezzünk rád.

Pápai Gábor

Takács Tamás (1940–2018)

Szomorúan tudjuk erdész- és faiparos társadalomunkkal, mindazokkal, akik ismerték és becsülték, hogy Takács Tamás arany okleveles erdőmérnök, az egykori Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság

Nagykanizsai Fafeldolgozó Üzemének vezetője, majd az átalakulás időszakától a Zalaerdő Rt. többségi tulajdonában lévő, volt Kanizsa Fafeldolgozó Fűrész Kft.-nek ügyvezető igazgatója, 2018. február 27-én nagykanizsai otthonában váratlanul elhunyt.

Takács Tamás egykori soproni évfolyamtársam, nagykanizsai kollégám és barátom hat évtizedes kapcsolata arra kötelez, hogy lapunkban összefoglalás adjam emblemikus, tartalmas életútjának.

Tamás 1940. június 18-án látta meg a napvilágot a Tolna megyei kis faluban, Szakályon, ahol szülei, néptanító édesapja és édesanyja éltek, s már várta hároméves kistestvére, Kálmán. Sajnos az apát a sors hamar elszólította, s a csonka család Nagykanizsára költözött. A fiúk alsó- és középfokú iskoláikat már itt végezték. Továbbtanuláskor Tamást az erdőmérnöki pálya vonzotta, míg bátyját a vegyész-mérnöki pálya érdekelte, s lett később neves kutató vegyész.

Tamással 1958-ban „porosfűlű” balekként ismertük meg egymást, az akkor épp 150 éves fennállását ünneplő selmeci-sop-

roni ősi Alma Materünkben, hogy azután öt felejtethetetlen esztendőn keresztül, sok kedves évfolyamtárs és barát társaságában éljük talán legszebb fiatal éveinket.

A főiskolai, illetve egyetemi éveink bánatunkra gyorsan elrepültek, de kiváló professzoraink – köztük még Selmechányáról is voltak hírhedtek –, nemcsak a szorosan vett szakmát, hanem annak műszaki alapjait, s a magas szintű műszaki szemléletet is belénk plántálták, mérnöki pontosságra, hi-telességre, minőségi feladatvégzésre nevelve bennünket, s ugyanakkor ethoszokkal, erkölcsi értékekkel, emberséggel, tisztességgel, kötelességtudással és a mindenkori helytállás fontosságával látták el képzeletbeli erdész-társisznyánkat.

Tamás szakmai pályáját 1963. augusztus 1-jétől a Bajai Állami Erdőgazdaság Érsekcsanádi Erdészeténél kezdte, s a gyakorlati idejét megszakítva, 1964 márciusában visszatért szeretett városába, Nagykanizsára, ahol az akkori Dél-zalai Állami Erdőgazdaság a helyi Déli Erdészetnél fahasználati műszaki vezetői állást biztosított számára. Feladatai mellett munkakörébe tartozott az erdészeti kis fagyártmányüzem irányítása is, és a fűrészipari tevékenységgel – ha csak érintőlegesen is – akkor került először kapcsolatba, nem sejtve, hogy nem is oly sokára – ám jóval nagyobb méretekben – ez a szakmai munka fogja meghatározni majd egy teljes emberöltőt felölelő egész további ténykedését, életútját.

Mivel jómagam szintén Nagykanizsára kerültem, s a szomszédos Északi Erdészetnél dolgoztam, volt évfolyamtársi kapcsolatunk még szorosabbá vált az esti szabadidőnk gyakori együtt-töltésével, nyáron pedig sok-sok kedves balatoni kiruccanással, helyi barátaink társaságában.

Tamás közben a zenéhez sem lett hűtlen, művészi szinten csellózott már korábban is a soproni szimfonikusoknál, míg egyetemünk táncczenekarában bőgőzött. A csellózást a nagykanizsai szimfonikusoknál is sokáig elismeréssel művelte.

Az 1960-as évtized végén Nagykanizsán felépült egy, a kor műszaki színvonalának megfelelő fűrészüzem, akkori nevén fafeldolgozó üzem, amely 1970. január 1-jétől az akkor alakult Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság egyik fontos termelőegysége lett. Az új üzem élére, mint már bizonyított, tehetséges, fiatal mérnököt, Tamást nevezték ki vezetőnek. A sors úgy hozta, hogy kinevezésével egy időben, én a Központ hasonló profilú osztályára kerültem, így szakmailag is szoros kapcsolatban álltunk tizenkét teljes évig, amikor is pályám más irányba fordult.

Az új üzemben, kezdetben a legfontosabb feladat a munkaerő biztosítása volt, de a betanítás és a stabilizálás is óriási, küzdelmes folyamatot jelentett. Hamarosan az is lényeges elvárás lett, hogy az üzem méretpontos, minőségi termékeivel exportképessé legyen, amely további komoly erőfeszítéseket követelt, de Tamás munkatársaival kitartó, határozott és következetes munkával mindezeket dicséretesen, sikerrel oldotta meg. Az üzemvezetői, majd 1986-tól üzemigazgatói munkájának elismeréseként, az átalakulás időszakában, ideiglenesen ellátta

a Központ termelési igazgatói munkakörét is, fűrészfutató vezetése mellett. A privatizáció során, 1994. január 1-jétől az üzem a Zalaerdő Zrt. többségi tulajdonában lévő, önálló gazdasági társaságként működött tovább, ügyvezető igazgatói irányításával.

Aktív szakmai életútja 2002 márciusában, nyugállományba vonulásával fejeződött be, melyről joggal mondhatjuk el, hogy azt egy kifogástalanul felkészült, a fűrészipart, és a kapcsolódó fahasználatot a legapróbb részletekig ismerő, céltudatos, határozott, erőskezű, igazságos szakember, de mindenekelőtt ember példás munkássága jellemezte. Mindezeket több vállalati, két miniszteri és a Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetéssel is értékelték, de számára többet jelentett a kollégák elismerése.

Tamás családot nem alapított, ám közvetlen, vidám természete, rengeteg barátja nem adott időt a magányosságra, még súlyos lábműtéte után sem. Amíg állapota engedte, nagy kedvvel gondozta kis hegyi birtokát, s balatoni üdülőházát.

Szerette a munka utáni társasági életet, az esti fehérszál hangulatos varázsát. Még a hetvenes évek derekán alapította meg a FE-FA (fenyőfa) társaságot, zömében civil, nem szakmabeli barátiból, melynek haláláig tisztelt elnöke volt. A társaság minden évben karácsony előtt jött össze meghitt, baráti együttletre. Külön is büszkéek voltak legnevesebb tagjukra, Zsivótzky Gyula kalapácsvető olimpiai bajnokunkra, a Nemzet Sportolójára, aki elhunytáig ápolta a kani-zsai becses, baráti kapcsolatát.

Takács Tamás kollégánk és barátunk földi maradványait 2018. március 8-án, nagy részvét mellett helyezték örök nyugalomba családi sírboltjukban, a nagykanizsai köztemetőben. A római katolikus gyászszertartást, s a megelőző gyászmisét kedves jó barátja, Fliszár Károly, egykori nagykanizsai főesperes-plébános celebrálta, majd ezt követően gyászbeszédemben búcsúztam el felejtethetetlen halottunktól mindazok nevében, akik tisztelték és szerették, s nem utolsósorban az 1963-ban végzett egyetemi évfolyamtársak, a mára már megfogyatkozott, de még a földi pályájukat járó arany okleveles erdőmérnökök nevében.

Dr. Baráth László

Dr. Váradi Géza (1931–2018)

Február 28-án elhunyt Váradi Géza. Március 17-én vettünk tőle végső búcsút a református egyház szertartása szerint. Hamvait – végakarata szerint – a litéri temetőben szülei és két bátyja közös sírja fogadta be.

Litéren született. Az elemi iskola 6 évét is Litéren a református népiskolában végezte el. Majd egy évet a Veszprémi Polgári Fiú Iskolában tanult, a második évet magánúton fejezte be.

A második világháború igen megnehezítette a család életét.

1947 szeptemberében a veszprémi Kereskedelmi Középiskola tanulója lett, majd itt érettségizett 1951-ben. Ebben az évben meghalt igen szeretett édesanyja. A négy férfinak bizony megváltozott az élete.

1951-ben felvételt nyert a Soproni Műszaki Egyetem Erdőmérnöki Karára. Majd egy év megszakítással 1957-ben szerezte meg diplomáját. Diplomamunkáját a *dr. Jablanczy Sándor* professzor vezette Erdőművelési Tanszéken kapta. Témája a Zirc határában (Szarvaskút) lévő, mintegy 400 hektár bükkerdő szálaló üzemmodorra való átállítása. (Dr. Roth Gyula professzor állított be itt kísérleteket.)

Szakmai munkáját fahasználati műszaki vezetőként a Balatonfelvidéki Állami Erdőgazdaság Bakonyánai Erdészeténél kezdte. 1958 végén az Országos Erdészeti Főigazgatóságra (OEF) került főmérnöki beosztásba *dr. Halász Aladár* főosztályára. Az OEF vezetője akkor *dr. Balassa Gyula* miniszterhelyettes volt. 1960 májusától az Országos Tervhivatalba kerül, *dr. Madas András* közvetlen munkatársa lesz.

1960 januárjában nősült. Felesége Fábrián Éva, Fábrián László erdőmérnök lánya. 1961-ben született Éva lánya, aki szintén erdőmérnök lett. 1967-ben születtek ikergyermekei: Nóra és Géza.

1965-től tagja lett a Könnyűipari Együttműködési Kormánybizottságnak. 1966-ban a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium (MÉM) Szakoktatási Felügyelősége az erdészeti szakmunkás- és erdészeti szakközépiskolák szakfelügyeletével bízta meg. 1971-től a FAO Magyar Nemzeti Bizottság Erdészeti- és Faipari Szakbizottság tagjává nevezték ki.

1976-ban a Marx Károly Közgazdasági Egyetemen doktori címet szerzett, 1978-ban címzetes egyetemi docens kinevezést kapott, és megbízást az ágazati gazdaságtan oktatására. Egyetemi jegyzetet is írt a végzős hallgatók számára.

1978-ban a MÉM-en belül létrehozták az Erdészeti és Faipari Hivatalt (EFH). 1979. januártól az EFH Közgazdasági Főosztályának vezetője volt, majd 1980 januárjával a hivatal helyettes vezetője. Kiemelt feladatának tekintette a vállalati gazdasági vezetők, a közgazdasági és kereskedelmi osztályvezetők továbbképzését.

1988. január 1-jével pályázattal került az ERDÉRT Vállalat vezérigazgatói állásába. Abban az időben az ERDÉRT országos hatáskörrel rendelkezett, és 5000 fős dolgozói létszáma volt. Központi feladat lett a vállalatok átszervezése. Átalakulási koncepciót kellett készíteni, amelyet az Állami Vagyonkezelő Ügynökség (ÁVÜ) nem fogadott el. Idézet a visszaemlékezésekből: „A koncepció lényege az volt, hogy a több önálló elszámoló egységre tagozódó részvénytársaságban a dolgozók is legyenek részvénytulajdonosok...”

A piacgazdaság és a privatizáció erőltetésével nem értett egyet. 1992. november 1-jével nyugdíjazását kérte.

2006-ban feleségével együtt a budakalászi Napvirág Idősek Otthonába költözött. Felesége 2012-ben elhunyt.

Kiváló képessége, szorgalma, emberismerete tette lehetővé, hogy munkáját és vállalásait maradéktalanul teljesítse. Tevékenységét Kaán Károly-émlékremmel és a Munkaérdemrend ezüst és arany fokozatával ismerték el.

Számos szakkönyv és szakkikk szerzője. Az irodalom és az erdő szeretete végigkísérte életét. Ő maga is szívesen írt verseket, visszaemlékezéseket, erre leginkább a nyugdíjas éveiben volt lehetősége. Nagyon büszke volt *A remények újraálmódója* című önéletrajzi könyvére. Nagy nosztalgiával emlékezett vissza nehézségre, de boldog gyermekkorára, a soproni és a pályakezdetés éveire. Munkaköre és szakmai megbízásai rendkívül leterhelték, így családjára kevés idő jutott. Ezt idősebben egyre jobban fájalta. Ahogy a temetésen elhangzott, szeretett unokája szavaival búcsúzzunk mi is tőle: „Élete utolsó 12 évét a Budakalászi Napvirág Otthonban töltötte, ahol szobája ablakából és kis kertjéből csodálhatta a közelben csörgedező patak partján hajladozó fűzfákat, a récéket, küllöket és kedvenc rigóit. Itt érte élete 87. évében a békés halál.”

Géza sógorom! Nyugodj békében! Üdv az Erdésznek!

Fábrián Gábor

